

УМ
Ала

Смърт ме чака, ако Калоян узнае, че сега съм тук... И все пак аз дойдох... За тебе... за твое добро... - тя отново приближи до него, сложи ръце на раменете му, дъхът ѝ пареше съвсем близо до устните му. - Слушай... Аз ще ти помогна да избягаш... Да избягаме - тя посочи с ръка него и себе си. - Двама. Далеч от тука, от този затвор, да избягаме във ^{Константинопол} ~~Визанс~~ - тя посочи към юг - или другаде, във Фландрия, където искаш... Аз ще ти бъда жена, робиня, каквото пожелаеш... Да избягаме!... - гласът ѝ чезнеше от затаена мъка и тревога; тя трескаво впиваше пръсти в раменете му, сълзи блеснаха в черните ѝ очи - да избягаме! Монахът Бенедикт знае всичко. Той ще извести на брата ти Анари да ни чака при Димотихон. А тук моите кумани ще ни помогнат!

Бодуен слушаше вцепенен. От развъливането ѝ слова и неспокойни движения той разбра всичко. И все пак не смееше да вярва. Струваше му се, че сънува. Какъв беше този монах, който стоеше до него, стискаше ръцете му и говореше такива безумни слова? Мора ли беше? Дявал ли го изкушаваше? Той отново стисна с ръце пламналото си чело, затвори очи. Изведнъж усети две топли ръце бавно да обвиват врата му, тъмните коси на куманката се разплиляха в диво благоухание по гърдите му. Стори му се, че се задушаваше, някаква страшна слабост отпусна цялото му тяло, като че пропадеше в тъмна шеметна бездна...

... Да избяга! Да си върне свободата... Да прегърне децата си, братята си...

Изведнъж се опомни. С последно усилие се отвърна и отблъсна жената от себе си. Бледото му лице сякаш бе от мрамор. Устните му трепереха.

- Вървете си, госкожо! Веднага си вървете!

Целгуба го гледаше и не смееше да повярва. Нимо той не бе разбрал какво тя му предлага?